

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 08, 2018

Nummer 8, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:304](#) 06-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:308](#) 06-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:305](#) 06-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:228](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:247](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:253](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:251](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:241](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:238](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:245](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:237](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:226](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:252](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:242](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:244](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:225](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:248](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:250](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:259](#) 13-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:190](#) 13-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:194](#) 13-02-2018

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:196 13-02-2018

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de bewezenverklaring van medeplichtigheid van gekwalificeerde doodslag.

Het middel klaagt onder meer over de bewezenverklaring onder 1 van het voor medeplichtigheid vereiste opzet.

Ingeval het (voorwaardelijk) opzet van de medeplichtige niet (volledig) is gericht op het gronddelict, moet het misdrijf waarop het opzet van de medeplichtige wel was gericht, voldoende verband houden met het gronddelict. Of van een dergelijk verband sprake is, is afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval. Een algemene regel daaromtrent laat zich dus bezwaarlijk formuleren. Nochtans zal doorgaans kunnen worden aangenomen dat dit verband bestaat indien het misdrijf waarop het (voorwaardelijk) opzet van de medeplichtige was gericht, een onderdeel vormt van het gronddelict, zoals het geval is bij een misdrijf dat is begaan onder strafverzwarende omstandigheden. Maar ook in andere gevallen, waarbij zowel de aard van het gronddelict als de aard van de gedraging van de medeplichtige en de overige omstandigheden van het geval van belang zijn, kan sprake zijn van een dergelijk verband (vgl. HR 22 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4471, NJ 2011/342).

Het hof heeft blijkens zijn onder 2.2.2 weergegeven overwegingen vastgesteld dat het opzet van de verdachte gericht was op het behulpzaam zijn bij het rippen van een partij cocaïne en dat daarmee diens opzet was gericht op het behulpzaam zijn bij 'een diefstal waarbij (mogelijk fors) geweld zou worden toegepast'.

Het hof heeft op grond daarvan vervolgens geoordeeld dat dit misdrijf in de onder 2.3 bedoelde zin verband hield met de gekwalificeerde doodslag in de zin van artikel 288 Sr. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

In zoverre faalt het middel.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde

gevangenisstraf van drie jaren en negen maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaren en zeven maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:304

Zaaknummer: 16/03906

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 288 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt, namens de benadeelde partij, dat het hof de benadeelde partij ten onrechte gedeeltelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar vordering.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissing met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij en de strafoplegging en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande beroep wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de benadeelde partij ten onrechte gedeeltelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar vordering.

Het hof heeft, door te overwegen dat de benadeelde partij in zoverre niet in haar vordering kan worden ontvangen en dat zij haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter kan aanbrengen, kennelijk geoordeeld dat de beantwoording van de vraag of de gevorderde immateriële schade rechtstreeks is toegebracht door de onder 6 tot en met 9 bewezenverklarde strafbare feiten een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert als bedoeld in artikel 361 lid 3 Sv. Aldus verstaan is dat oordeel, mede gelet op de omstandigheid dat het bij die feiten telkens gaat om door de verdachte ten onrechte uit naam van de benadeelde partij geuite bedreigingen en beledigingen van anderen dan de benadeelde partij, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:305

Zaaknummer: 16/04989

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en J.A.P.F. Hoens

Wetsartikelen: 361 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over grondslagverlating van de tenlastelegging.

Het middel klaagt dat het hof bij de bewezenverklaring de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Het ligt op de weg van de rechter om in de tekst van een tenlastelegging voorkomende misslagen te verbeteren, mits de verdachte daardoor in zijn verdediging niet wordt geschaad. Zo een verbetering is niet een wijziging van de tenlastelegging in de zin van artikel 313 Sv, maar slechts een vaststelling van de juiste inhoud van de tenlastelegging waarvoor geen medewerking van het Openbaar Ministerie of van de verdachte is vereist (vgl. HR 30 september 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD3662, NJ 2009/494).

Het hof heeft geoordeeld dat de in de tenlastelegging als gevolg van een kennelijke vergissing vermelde 'dieren' en '2 konijnen' verbeterd kunnen worden gelezen als 'producten van dieren' en '2 dode konijnen' en dat de verdachte door deze verbetering niet in zijn verdediging is geschaad. Die oordelen zijn, gelet op het onder 2.2.3 weergegeven verweer en de inhoud van de onder 2.2.6 weergegeven bewijsmiddelen en in aanmerking genomen de onder 2.3 genoemde wettelijke bepalingen, niet onbegrijpelijk. Van grondslagverlating is derhalve geen sprake.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:308

Zaaknummer: 16/01952

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 13 Flora- en Faunawet en 350 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent het gebruik van schakelbewijs en het al dan niet bestaan van een wettelijke grondslag in artikel 278 Sv voor bevel tot medebrenging van de verdachte voor het bijwonen van de uitspraak.

Het middel komt op tegen de motivering van de bewezenverklaring van het onder 4 ten laste gelegde.

Uit de weergegeven bewijsvoering heeft het hof, zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting, op een niet onbegrijpelijke en toereikend gemotiveerde wijze, kunnen afleiden dat het de verdachte is geweest die het onder 4 bewezenverklaarde feit heeft gepleegd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof – niet onbegrijpelijk – heeft vastgesteld en in onderling verband heeft beschouwd dat op basis van de resultaten van het DNA-onderzoek van het spoor op de jurk van de aangeefster van feit 4 een volledig autosomaal DNA-profiel werd verkregen dat matcht met het DNA-profiel van de verdachte, dat en welke overeenkomsten bestaan tussen de wijze waarop de verkrachting van de aangeefster van feit 4 heeft plaatsgevonden en die van de verkrachtingen van de aangeefsters van de feiten 1, 2 en 3, en dat ook overeenkomsten bestaan in het signalement dat de verschillende aangeefsters van feit 1, feit 2 en feit 4 van de dader hebben gegeven.

Het middel faalt.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat artikel 278 lid 2 Sv de wettelijke grondslag biedt voor het door de rechtbank afgeven van een bevel tot medebrenging voor het bijwonen van de uitspraak.

Het middel berust op de opvatting dat het tweede lid van artikel 278 Sv niet toelaat dat medebrenging van de verdachte wordt gelast opdat deze aanwezig zal zijn bij de – tot behandeling van de zaak behorende – openbare terechtzitting waarop uitspraak wordt gedaan. Deze opvatting is gelet op de hiervoor weergegeven systematiek van de wet in zijn algemeenheid onjuist.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:237

Zaaknummer: 17/01062

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: D.N. de Jonge en C. Grijsen

Wetsartikelen: 359 Sv en 278 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het voor medeplichtigheid vereiste opzet niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het middel richt zich tegen de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde met de klacht dat het voor medeplichtigheid vereiste opzet niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Voorop moet worden gesteld dat uit artikel 47, 48 en 49 Sr, gelezen in onderling verband en samenhang, volgt dat enerzijds ten aanzien van de medeplichtige bij de bewezenverklaring en kwalificatie moet worden uitgegaan van de door de dader verrichte handelingen, ook indien het opzet van de medeplichtige slechts was gericht op een deel daarvan, en dat anderzijds het maximum van de aan de medeplichtige op te leggen straf een derde minder bedraagt dan het maximum van de straf, gesteld op het misdrijf dat de medeplichtige voor ogen stond. Het gaat bij de 'handelingen' van de dader in het bijzonder om het desbetreffende gronddelict, met inbegrip van de bestanddelen daarvan. Daarbij sluit aan dat dat opzet van de medeplichtige niet gericht behoeft te zijn op de precieze wijze waarop het gronddelict wordt begaan (vgl. HR 4 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC0780, NJ 2008/156 en HR 22 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4471, NJ 2011/342). Onder die precieze wijze waarop het gronddelict wordt begaan, is ook begrepen of het gronddelict al dan niet in deelneming wordt begaan; op die deelnemingsvorm behoeft het opzet van de medeplichtige dus niet te zijn gericht (vgl. HR 23 januari 2018, ECLI:NL:HR:2018:67).

Het hof heeft blijkens zijn onder 3.2.2 weergegeven overwegingen onder meer vastgesteld dat het opzet van de verdachte erop was gericht dat [slachtoffer] zou worden beroofd door een persoon die de beschikking had over een vuurwapen en over munitie en dat de verdachte op zijn minst de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat er bij die beroving geweld zou worden gebruikt. Gelet daarop en in aanmerking genomen hetgeen onder 3.3 is vooropgesteld, geeft het oordeel van het hof dat het opzet van de verdachte op de ten laste gelegde gronddelicten bewezen kan worden verklaard, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vijf jaren. In de omstandigheid dat de Hoge Raad als gevolg van de bij de inzending van de stukken opgetreden vertraging die meer dan twaalf maanden bedraagt, eerst thans uitspraak kan doen, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde gevangenisstraf te verminderen met zeven maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vier jaren en vijf maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:248

Zaaknummer: 15/03546

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 48 Sr

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht onvoldoende gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 09-857392-15 onder 4 ten laste gelegde onvoldoende met redenen is omkleed, nu uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer kan volgen dat de verdachte [verbalisant 1] en [verbalisant 2] heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze het leven zou kunnen verliezen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659, *NJ* 2005/448).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte na zijn aanhouding door de verbalisanten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] werd overgebracht naar het politiebureau, dat hij boos en agressief was en dat hij de bewezenverklaarde uitlatingen jegens deze verbalisanten heeft gedaan. Het hof heeft geoordeeld dat onder deze omstandigheden, mede gelet op de aard van de uitlatingen, hierdoor bij de verbalisanten in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het risico liepen slachtoffer te worden van enig misdrijf tegen het leven gericht.

Dit oordeel is niet toereikend gemotiveerd, nu uit de bewijsvoering niet zonder meer kan worden afgeleid dat de bedreiging door de verdachte in de gegeven omstandigheden van dien aard was dat bij [verbalisant 1] en [verbalisant 2] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het leven zouden kunnen verliezen. Daarbij neemt de Hoge Raad mede in aanmerking dat uit de door de verdachte geuite bewoordingen op zichzelf niet volgt dat de verbalisanten moesten vrezen voor een misdrijf gericht tegen hun leven en dat de omstandigheid dat de verdachte ten tijde van zijn aanhouding en overbrenging boos en agressief was die gevolgtrekking evenmin rechtvaardigt.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen –,

maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 09-857392-15 onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:245

Zaaknummer: 16/01660

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.J. Bussink

Wetsartikelen: 285 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Ontoereikende motivering van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van of uit de baten van het in de strafzaak bewezenverklaarde witwassen.

Het middel klaagt onder meer dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van of uit de baten van het in de strafzaak bewezenverklaarde witwassen, meermalen gepleegd, ontoereikend is gemotiveerd.

In de onder 2.2.2 weergegeven overwegingen is tot uitdrukking gebracht dat dit witwassen ertoe heeft geleid dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen tot een geschat bedrag van € 9.002,77. Mede gelet op het door de betrokkene gevoerde verweer dat hij voor anderen sieraden en munten heeft ingeleverd en daarvoor van die anderen € 1.000 heeft gekregen, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk dat de betrokkene tot een bedrag van € 9.002,77 daadwerkelijk wederrechtelijk voordeel heeft verkregen door middel van of uit baten van het bewezenverklaarde witwassen.

Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:238

Zaaknummer: 15/04386

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien, J.C.A.M. Claassens en M.T. Boerlage

Advocaten: W.S. Korteling

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht ten aanzien van het gebruik van ‘samenweefsel van verdichtfels’ als bedoeld in artikel 326 Sr.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt in dat de verdachte aldaar niet is verschenen. Blijkens dat proces-verbaal is vervolgens verstek verleend tegen de niet-verschenen verdachte, heeft het onderzoek ter terechtzitting plaatsgevonden en is het gesloten.

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen op de grond dat niet aannemelijk is dat de verdachte zich in de zittingsdatum heeft vergist. Aldus heeft het hof geoordeeld dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is geworden. Het middel, dat niet klaagt over de begrijpelijkheid van dat oordeel, faalt, omdat het hof bij die stand van zaken niet tot een nadere belangenafweging was gehouden.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van de onder 4 en 9 ten laste gelegde feiten voor zover het hof heeft bewezenverklaard dat telkens sprake is van een samenweefsel van verdichtfels als bedoeld in artikel 326 Sr.

Bij het gebruik van een samenweefsel van verdichtfels gaat het in de kern om gesproken en/of geschreven uitingen die bij die ander een op meer dan een enkele leugenachtige mededeling gebaseerde onjuiste voorstelling van zaken in het leven kunnen roepen (vgl. HR 20 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2892, *NJ* 2017/158, r.o. 2.3.2).

Blijkens zijn hiervoor weergegeven bewijsvoering heeft het hof ten aanzien van het onder 4 bewezenverklaarde onder meer geoordeeld dat de verdachte, door gebruik te maken van de valse naam ‘[verdachte]’, te zeggen en te mailen dat hij schilderwerk en isolatiewerkzaamheden zou uitvoeren en toe te zeggen dat hij de werkzaamheden binnen twee weken zou afronden, de aangeefster heeft bewogen tot betaling van een geldbedrag.

Uit deze omstandigheden blijkt dat de verdachte aan de aangeefster een op meer dan een enkele leugenachtige mededeling gebaseerde onjuiste voorstelling van zaken heeft gepresenteerd. Gelet hierop geeft het oordeel van het hof dat sprake is van een samenweefsel van verdichtsels niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk. In zoverre faalt het middel.

Blijkens zijn hiervoor weergegeven bewijsvoering heeft het hof ten aanzien van het onder 9 bewezenverklaarde onder meer geoordeeld dat de verdachte, door te zeggen dat hij de auto wilde kopen maar dat hij geen geld bij zich had en door toe te zeggen het verschuldigde bedrag over te maken op de bankrekening van de aangever alsmede de auto op zijn naam te zetten, de aangever heeft bewogen tot de afgifte van een auto.

Aangezien het onder 9 bewezenverklaarde, voor zover inhoudende dat sprake is van een samenweefsel van verdichtsels, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de bewijsvoering – waaruit naar de kern genomen niet meer naar voren komt dan dat de verdachte in strijd met zijn toezegging niet heeft betaald voor de auto die hij wilde kopen –, is de bestreden uitspraak op dit punt niet naar de eis der wet met redenen omkleed. In zoverre slaagt het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de bewezenverklaring van het onder 9 ten laste gelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:251

Zaaknummer: 16/03422

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Kennelijk bij vergissing heeft het hof verzuimd aan de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag op de rekening van het Schadefonds Geweldsmisdrijven de voorwaarde te verbinden dat dit geschiedt ‘binnen veertien dagen nadat de uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging’.

Het middel komt op tegen de door het hof bij bijzondere voorwaarde gestelde termijn om uiterlijk op 24 mei 2016 een geldbedrag van € 500 te storten op de rekening van het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Daartoe wordt aangevoerd dat de verdachte beroep in cassatie heeft ingesteld, zodat de verdachte op het moment van het verstrijken van die termijn niet kon worden aangemerkt als veroordeelde.

Kennelijk bij vergissing heeft het hof verzuimd aan de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag de voorwaarde te verbinden dat dit geschiedt ‘binnen veertien dagen nadat de uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging’. De Hoge Raad zal de bijzondere voorwaarde in die zin verbeteren. Daardoor vervalt de grondslag voor het middel.

De Hoge Raad verstaat de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde in die zin dat deze luidt dat de veroordeelde binnen veertien dagen nadat de bestreden uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging een bedrag van € 500 zal storten op het door de verdachte op te vragen rekeningnummer ten name van het Schadefonds Geweldsmisdrijven en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:250

Zaaknummer: 16/02702

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat de stappen van de terugkeerprocedure doorlopen waren zodat een onvoorwaardelijke gevangenisstraf kon worden opgelegd, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat aan de verdachte geen straf mocht worden opgelegd nu niet alle stappen van de terugkeerprocedure als bedoeld in het arrest van de Hoge Raad van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, *NJ* 2014/216, waren doorlopen, ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

Het kennelijke oordeel van het hof dat in het voorliggende geval de stappen van de terugkeerprocedure doorlopen waren zodat een onvoorwaardelijke gevangenisstraf kon worden opgelegd, is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof niet is ingegaan op hetgeen namens de verdachte is aangevoerd omtrent de presentatie van de verdachte bij een ‘Task Force’ Nigeria teneinde haar uit te zetten. De omstandigheid dat ‘niet is gebleken (...) dat de verdachte zelf actief heeft meegewerkt aan haar terugkeer’ leidt niet tot een ander oordeel.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:226

Zaaknummer: 15/05754

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.W. Stoet

Wetsartikelen: 197 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het bewezenverklaarde valsheid in geschrift, oplichting en witwassen niet uit de bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Het middel klaagt dat het onder 1, 2 en 3 bewezenverklaarde niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

Op de gronden die zijn vermeld door de advocaat-generaal in zijn conclusie onder 6 tot en met 11 is de bewijsmotivering van het door het hof in zoverre bevestigde vonnis van de rechtbank – ook gezien in samenhang met hetgeen het hof in aanvulling op het vonnis van de rechtbank en in antwoord op een verweer heeft overwogen – ontoereikend. De bestreden uitspraak is derhalve niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:252

Zaaknummer: 16/03961

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat de stappen van de terugkeerprocedure doorlopen waren zodat een onvoorwaardelijke gevangenisstraf kon worden opgelegd, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat aan de verdachte geen straf mocht worden opgelegd nu niet alle stappen van de terugkeerprocedure als bedoeld in het arrest van de Hoge Raad van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, *NJ* 2014/216, waren doorlopen, ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

Het kennelijke oordeel van het hof dat in het voorliggende geval de stappen van de terugkeerprocedure doorlopen waren zodat een onvoorwaardelijke gevangenisstraf kon worden opgelegd, is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof niet is ingegaan op hetgeen namens de verdachte is aangevoerd omtrent de presentatie van de verdachte bij een ‘Task Force’ Nigeria teneinde haar uit te zetten. De omstandigheid dat ‘niet is gebleken (...) dat de verdachte zelf actief heeft meegewerkt aan haar terugkeer’ leidt niet tot een ander oordeel.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:225

Zaaknummer: 15/05752

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.W. Stoet

Wetsartikelen: 197 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent de motiveringsplicht ten aanzien van gebruik voor het bewijs van een schriftelijk bescheid houdende de verklaring van een persoon wiens identiteit niet blijkt.

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 344a lid 3 Sv en artikel 360 Sv voor het bewijs gebruik heeft gemaakt van een proces-verbaal van bevindingen houdende een verklaring van een persoon genaamd '[betrokkene 3]' wiens identiteit niet blijkt, zonder dat gebruik naar de eis der wet te motiveren.

Ingevolge het ook in hoger beroep toepasselijke artikel 360 lid 1 en 4 Sv behoort de rechter het gebruik voor het bewijs van een schriftelijk bescheid houdende de verklaring van een persoon wiens identiteit niet blijkt als bedoeld in artikel 344a lid 3 Sv, op straffe van nietigheid nader te motiveren. Dit betekent dat de rechter zal moeten aangeven dat aan de eisen van artikel 344a lid 3 Sv is voldaan, terwijl hij tevens ervan blijk dient te geven zelfstandig de betrouwbaarheid van de anonieme verklaring te hebben onderzocht (vgl. HR 11 mei 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1460, NJ 1999/526).

Het hof heeft ten aanzien van het als bewijsmiddel 3 tot het bewijs gebezigde proces-verbaal van politie vastgesteld dat daarin onder meer een verklaring is weergegeven van een anoniem gebleven getuige genaamd '[betrokkene 3]'. Dit proces-verbaal moet derhalve worden aangemerkt als een schriftelijk bescheid als bedoeld in artikel 344a lid 3 Sv. Het hof heeft in strijd met artikel 360 lid 1 Sv, verzuimd het gebruik van dit deel van bewijsmiddel 3 nader te motiveren.

Dit verzuim behoeft evenwel bij gebrek aan belang niet tot cassatie te leiden. Gelet op de inhoud van de overige door het hof gebezigde bewijsmiddelen, is de bewezenverklaring van het ten laste gelegde immers – ook met weglating van voormelde getuigenverklaring, die slechts betrekking heeft op de wijze waarop de verbalisant een foto van de verdachte heeft verkregen – toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:244

Zaaknummer: 16/02238

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 344a Sv en 360 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht omtrent het gebruik van een leugenachtige verklaring ten behoeve van de bewezenverklaarde opzetheling.

Het middel richt zich tegen de motivering van de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde feit en bevat de klacht dat onbegrijpelijk is het oordeel van het hof dat uit de omstandigheid dat de verdachte leugenachtig heeft verklaard over het moment waarop hij in het bezit is gekomen van de laptop volgt dat de verdachte van meet af aan wist dat de laptop van misdrijf afkomstig was.

Een verklaring van de verdachte die naar het oordeel van de rechter kennelijk leugenachtig is en afgelegd om de waarheid te bemantelen, mag tot het bewijs worden gebezigd. Zodanig oordeel zal dan wel voldoende grondslag moeten vinden in vastgestelde feiten en omstandigheden, vervat in één of meer andere voor het bewijs gebezigde bewijsmiddelen (vgl. HR 19 maart 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZD0413, NJ 1996/540, r.o. 4.4).

Het hof heeft in zijn in 2.2.3 weergegeven overwegingen klaarblijkelijk geoordeeld dat de als bewijsmiddel 12 opgenomen verklaring van de verdachte kennelijk leugenachtig is en bedoeld om de waarheid te bemantelen dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de laptop wist dat deze van misdrijf afkomstig was, en dit oordeel hierop gegrond dat uit de bewijsmiddelen blijkt dat de laptop op 4 februari 2014 is gestolen en dat de verdachte ongeveer vijf maanden nadien, op 14 juli 2014, heeft verklaard dat hij de laptop ongeveer acht maanden in zijn bezit had. Dat oordeel is, gelet op de bewijsvoering en hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, niet zonder meer begrijpelijk. Gelet hierop is de bewezenverklaring niet naar behoren gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:228

Zaaknummer: 16/00313

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Openbaar Ministerie klaagt terecht over de gegrondverklaring van het beklag.

Het middel keert zich tegen de gegrondverklaring van het beklag.

In het oordeel van de rechtbank ligt besloten dat de klaagster redelijkerwijs als rechthebbende van de in beslag genomen personenauto kan worden aangemerkt.

Het oordeel van de rechtbank dat het belang van strafvordering niet meer kan verlangen dat het beslag wordt voortgezet, omdat 'de officier van justitie niet kan aantonen dat klaagster de wetenschap had dat beslagene vaker in haar auto's reed zonder geldig rijbewijs', is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk, nu daaruit niet zonder meer volgt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring zal bevelen. Hierbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de rechtbank niet heeft doen blijken zich voldoende rekenschap te hebben gegeven van de mogelijke toepasselijkheid van artikel 33a lid 2 Sr, ingevolge welke bepaling ook voorwerpen die aan een ander dan de veroordeelde toebehoren vatbaar zijn voor verbeurdverklaring.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Limburg, zittingsplaats Maastricht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:253

Zaaknummer: 17/00484

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Wetsartikelen: 94 Sv en 33a Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen zodat een gevangenisstraf kon worden opgelegd, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat het hof de strafoplegging ontoereikend heeft gemotiveerd, in het bijzonder waar het hof heeft geoordeeld dat de stappen van de terugkeerprocedure als bedoeld in het arrest van de Hoge Raad van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, NJ 2014/216 waren doorlopen.

In zijn arresten van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, NJ 2014/216 en 12 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1143, NJ 2015/247 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG) vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven.

Het oordeel van het hof dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen zodat ter zake een gevangenisstraf kon worden opgelegd, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd, in aanmerking genomen dat het hof onder meer heeft vastgesteld dat de verdachte, kort gezegd, iedere medewerking aan zijn terugkeer weigert, dat de verdachte na zijn ongewenstverklaring van 26 januari 2005 diverse malen vergeefs aan de ambassades van Marokko, Frankrijk en Algerije is gepresenteerd ter verkrijging van een reisdocument en dat op de verdachte reeds verschillende malen vreemdelingenbewaring is toegepast. De enkele omstandigheid dat de maximale duur van de vreemdelingenbewaring waarin de verdachte zich ten tijde van de uitspraak bevond nog niet was verstreken, leidt in de gegeven omstandigheden niet tot een ander oordeel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:242

Zaaknummer: 16/00919

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: A. Boumanjal

Wetsartikelen: 197 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Sprake van verhoor als bedoeld in artikel 29 lid 2 Sv?

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat ten gevolge van het verzuim de zogenoemde cautie te verlenen de uit bewijsmiddel 1 blijkende verklaring van de verdachte dient te worden uitgesloten van het bewijs, ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft verworpen.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Artikel 29 lid 2 Sv beoogt de verdachte te behoeden tegen ongewilde medewerking aan zijn eigen veroordeling. Ingevolge die bepaling dient de verdachte voor zijn verhoor te worden medegedeeld, dat hij niet verplicht is tot antwoorden. Die mededeling dient op grond van artikel 29 lid 3 (oud) Sv – thans artikel 29 lid 2 derde volzin Sv – in het proces-verbaal te worden opgenomen.

De omstandigheid dat in strijd met artikel 29 lid 2 Sv voorafgaand aan een verhoor van de verdachte in het voorbereidend onderzoek ter zake van een aan hem ten laste gelegd feit niet is medegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden, levert een vormverzuim op als bedoeld in artikel 359a Sv, dat, na een daartoe strekkend verweer, in de regel dient te leiden tot uitsluiting van het bewijs van die verklaring (vgl. HR 16 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5706, NJ 2013/310, r.o. 2.4).

Aan de verwerping van het verweer heeft het hof als zijn kennelijke oordeel ten grondslag gelegd dat de omstandigheid dat de verbalisanten aan de verdachte vragen hebben gesteld vanwege een douanecontrole, uitsluit dat van een verhoor als bedoeld in artikel 29 lid 2 Sv sprake kan zijn geweest. Dat oordeel is onjuist. Immers, ook bij het aanwenden van controlebevoegdheden door opsporingsambtenaren dienen tegenover een verdachte de aan deze als zodanig toekomende waarborgen in acht te worden genomen, waaronder die van artikel 29 Sv (vgl. HR 1 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2454, NJ 2017/84). Het verweer is derhalve verworpen op gronden die de verwerping niet kunnen dragen.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:247

Zaaknummer: 16/02483

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 29 Sv en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Nijmeegse scooterzaak: oordeel hof omtrent medeplegen van dood door schuld in het verkeer niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het medeplegen van, kort gezegd, dood door schuld in het verkeer niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft geoordeeld dat de wijze waarop de verdachte en zijn mededader met de motorscooter zijn gevlucht als een zó waarschijnlijke mogelijkheid besloten lag in hun eerdere nauwe en bewuste samenwerking met het oog op de door hen voorbereide gewapende overval, dat zij ook wat betreft het met die vlucht en het daaruit voortvloeiende gevaarlijke rijgedrag verband houdende misdrijf van artikel 6 WVV 1994, zo bewust en nauw hebben samengewerkt dat sprake is van medeplegen van dat misdrijf. Gelet op alle door het hof vastgestelde omstandigheden met betrekking tot de voorgenomen overval, waartoe de verdachte en zijn mededader zich gezamenlijk op de motorscooter naar het te overvallen hotel begaven, en hun direct op de waarneming van politieambtenaren volgende vlucht, geeft dat oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, ook niet omtrent de voor medeplegen van het onderhavige misdrijf vereiste bewuste samenwerking. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. De Hoge Raad zal de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vier jaren verminderen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaren en tien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:241

Zaaknummer: 16/03524

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.W.E. Luiten en H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent noodweerexces.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweerexces.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Voor noodweerexces geldt in alle gevallen dat van verontschuldigbare overschrijding van de grenzen van noodzakelijke verdediging slechts sprake kan zijn indien:

- a. de verdachte de hem verweten gedraging heeft verricht in een situatie waarin en op een tijdstip waarop voor hem de noodzaak bestond tot verdediging van eigen of eens anders lijf, eerbaarheid of goed tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding, maar daarbij als onmiddellijk gevolg van een hevige door die aanranding veroorzaakte gemoedsbeweging verder gaat dan geboden was, dan wel indien
- b. op het tijdstip van de hem verweten gedraging de onder a bedoelde situatie weliswaar was beëindigd en de noodzaak tot verdediging er dus wel was geweest (maar niet meer bestond), doch zijn gedraging niettemin het onmiddellijk gevolg was van een hevige gemoedsbeweging die was veroorzaakt door de daaraan voorafgaande wederrechtelijke aanranding.

Uit het wettelijke vereiste dat de gedraging het 'onmiddellijk gevolg' moet zijn van een hevige gemoedsbeweging die is veroorzaakt door een wederrechtelijke aanranding, volgt dat aannemelijk moet zijn dat de aldus veroorzaakte gemoedsbeweging van doorslaggevend belang is geweest voor de verweten gedraging. Niet is uitgesloten dat andere factoren mede hebben bijgedragen aan het ontstaan van die hevige gemoedsbeweging, maar aan het gevolgvereiste is niet voldaan indien de hevige gemoedsbeweging in essentie is terug te voeren op een eerder bestaande emotie, zoals een reeds bestaande kwaadheid jegens het slachtoffer (vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456, NJ 2016/316).

In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat niet aannemelijk is geworden dat, nadat de noodzaak tot verdediging niet meer bestond, het bewezenverklaarde handelen van de verdachte niettemin een onmiddellijk gevolg is geweest van een hevige gemoedsbeweging ontstaan door het eerdere slaan van de verdachte door [slachtoffer] met een ijzeren staaf, omdat de verdachte bang en in paniek was. Dat oordeel is, mede gelet op de

bewijsvoering van het hof en op hetgeen aan het verweer ten grondslag is gelegd, niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:194

Zaaknummer: 17/00400

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Het bestreden arrest bevat niet de op straffe van nietigheid voorgeschreven bewijsmiddelen houdende voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd het verkorte arrest aan te vullen met de door het hof gebezigde bewijsmiddelen.

Bij de aan de Hoge Raad gezonden stukken bevindt zich het bestreden arrest, hetwelk niet de door het hof gebezigde bewijsmiddelen bevat. Bij die stukken bevindt zich niet een aanvulling als bedoeld in artikel 365a lid 2 Sv houdende de gebezigde bewijsmiddelen.

De raadvrouw van de verdachte heeft op de voet van artikel 4.8.2. van het Procesreglement Hoge Raad der Nederlanden verzocht om toezending van bedoelde aanvulling. Het gerechtshof heeft aan de Hoge Raad bericht dat zo een aanvulling niet is opgemaakt.

Volgens artikel 359 lid 3 en 8 Sv moet een arrest op straffe van nietigheid de bewijsmiddelen bevatten, houdende voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden. Het bestreden arrest voldoet niet aan dit vereiste en kan daarom niet in stand blijven.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:190

Zaaknummer: 16/05281

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: C.A. Lucardie

Wetsartikelen: 358 Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Discrepantie tussen de strafoplegging en strafmotivering berust op een kennelijke misslag van het hof.

Het middel klaagt dat de strafoplegging onbegrijpelijk is nu het hof, anders dan tot uitdrukking komt in de strafmotivering, een gevangenisstraf heeft opgelegd waarvan het onvoorwaardelijke deel uitstijgt boven de in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd.

De zich in het dossier bevindende stukken houden in dat de verdachte in de onderhavige zaak op 22 november 2011 in verzekering is gesteld, en dat het Gerechtshof Amsterdam de voorlopige hechtenis bij beschikking van 22 februari 2012 met ingang van 23 februari 2012 heeft geschorst. Het geschorste bevel voorlopige hechtenis is door de Rechtbank Amsterdam ter terechtzitting van 6 maart 2012 opgeheven. In aanmerking genomen dat het dossier geen aanwijzingen bevat dat de voorlopige hechtenis op enig ander moment gelegen tussen 22 november 2011 en 23 februari 2012 geschorst is geweest, dan wel de schorsing van de voorlopige hechtenis tussen 23 februari 2012 en 6 maart 2012 is opgeheven, dient ervan te worden uitgegaan dat de verdachte 93 dagen uit hoofde van de onderhavige zaak gedetineerd is geweest.

In aanmerking genomen dat het hof blijkens de hiervoor weergegeven overweging onmiskenbaar heeft bedoeld een gevangenisstraf op te leggen waarvan het onvoorwaardelijke gedeelte gelijk zou zijn aan de in verzekering en voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd, berust de onder 2.2 vermelde straf op een kennelijke misslag. De Hoge Raad leest de bestreden uitspraak met verbetering van deze misslag, te weten dat aan de verdachte een gevangenisstraf is opgelegd van negen maanden, waarvan 177 dagen voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren en een taakstraf van 240 uren, subsidiair 120 dagen hechtenis. Aan het middel komt daardoor de feitelijke grondslag te ontvallen.

Opmerking verdient nog dat een kennelijke misslag als de onderhavige zich bij uitstek leent voor herstel door het hof zelf. Het gaat immers om een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechter(s) die op de zaak heeft (hebben) gezeten, overeenkomstig hetgeen de Hoge Raad heeft beslist in zijn arresten van 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ7243, *NJ* 2012/248, en 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478, *NJ*

2012/490. Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor ondubbelzinnig – en op kortere termijn – duidelijkheid komt te bestaan omtrent de voor tenuitvoerlegging vatbare beslissing.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de onder 2.4 vermelde gevangenisstraf.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de door het hof bepaalde straffen, vermindert deze in die zin dat de gevangenisstraf 261 dagen, waarvan 177 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, met aftrek als bedoeld in artikel 27 Sr, en de taakstraf 240 uren, subsidiair 120 dagen hechtenis, belopen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:196

Zaaknummer: 15/04391

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 359 Sv en 27 Sr

RECHTSPRAAK

Uit de gebezigde bewijsmiddelen vloeit niet voort dat verdachte wetenschap had van het ongeldig verklaarde rijbewijs.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, nu uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan volgen dat de verdachte 'wist' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Het middel slaagt op de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8 vermelde gronden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:259

Zaaknummer: 16/04271

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 9 WVV